

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרכה
ערב חג השבועות ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

IN HONOR OF

Yosef Yitzchok Chaim Mordechai שיחי'
Pe'er

On the occasion of his Bar Mitzvah,
Rosh Chodesh Sivan, 5766

AND IN HONOR OF HIS BROTHER AND SISTERS שיחי'

DEDICATED BY THEIR PARENTS

Rabbi & Mrs. Yakov Hertzl and Shoshana Miriam שיחי'
Pe'er

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service
15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666
Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

דבר מלכות

3

כמה חסר בענין ד"משיח נאו" אצל העי"כים לנו... / משיחת יום ב' דרג השבועות התשמ"ה

זמן הגאולה

7

החסידיים פרסמו שהר"ב הוא המשיח / פרשת החג באור הגאולה

ניצוצות של משיח

10

קושיא שאין על"י תירוק / קטעים קצרים ופגמים בעניני גאולה ומשיח

יומן תשמ"ו - פרסום ראשון

11

פרק ל' / יומן אירועים מהנעשה והשמע בבית חייו - 770 בעונת תשמ"ו בימים הסמוכים לשבת זו

כתי"ק - פרסום ראשון

13

פס"ד בשו"ע שבע"ש צ"ל טע"מה מכל תבשיל ותבשיל / צילום מהתה ממוסד ד"ה אתה הראת חמס"ז

"רואים בפועל שהנפקת בולים תופסת מקום ופועלת בעולם" (י"א ניסן תשמ"ה)

למידע, מחירים והזמנות

www.bul.770.org.il

גיליון בולים, מעטפת יום ראשון, עלון הסבר, דף מזכרת

אה"ק: 03-9600667 ארה"ב: 212-2023275 דוא"ל: bul@770.org.il

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 04 8715-770

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

והנה מבוואר בהמשך הדרוש שם (ובכמה דררשים) שגילוי בח"י של שנתורה יהי לעיל... כשיתגלה ענין סלא דבדולחא, סלא דנטיה מעתיקא קדישא וכו'... וכמבואר שם שזו משארול כל העוסק בתורה כל תורה מחייה, ע"י העסק בגולה דתורה בזמן הזה ימשך לעיל בח"י של תורה, פנימיות התורה. וזה גם משי"ח תורה חדשה מאתי תגא, שגילוי זה דבחי"י של שנתורה (תורה חדשה) יהי לעיל וקא, אמנם אע"פ, בהכרח לומר שגילוי זה ישנו כבר עכשיו, וכנודע שהכל ניתן במתן תורה, והענין הוא, דהנה בתנאי (שם) מבאר רבינו חסדן (כענין גילוי האלקות שיהי לעיל ובפרט בתחית המחים) שכבר הי' לעולמים מקין זה בשעת מתן תורה כדכתיב אתה הראת לדעת כי, והיינו, שגילוי זה (הגילוי דתחית המחים) כבר נמשך במית, ולא עוד אלא שמשכב ו-היתה לעיל-ב, בגוריו העולם, שזה כולל גודי' המון וגודי' המסע, כב' הירושים בחיבת עולמי' (עולמים), שזה שמו אשר יקראו לו בלשון הפרש, המהות ומחי' (מקיים אותנו) וזה הביאור כפתגם הדודע שמית לא יהי עוד הפעמי, כי מכוון שהכל כבר ניתן בשעת מית, וא"כ אין צורך (מידארף נ"ט) שיומשך עוד הפעם, וכיון שאין צורך בדבר ממילא מובן שלא יהי מית עו"ה"ם. ועד המבאר בכ"מ, שכל התורה כולה כלולה בפעשה, שניתנו במית, עדין מוכרח ומפני-אפשר-הוא-בשני-פעמים-ב-העולם, שכל הדוגות שבנתורה, כולל בח"י של תורה דלעמי, הכל ניתן במתן תורה, וענין זה ניתן לכל ישראל, כדאיתא במדרשי' שאילו ערביי' שבכ"י אמר ויהי נקבלת התורה, ולא יי' כלבו ילאי' גם כל הנשמות שלא ירדו או יעלה עדין, או הנשמות שכבר ירדו ועלו לפני, טולם היו בשעת מית.

(13א)

(13ב)

(13ג)

(13ד)

(13ה)

(13ו)

(13ז)

(13ח)

(13ט)

(13י)

(13יא)

(13יב)

(13יג)

(13יד)

(13טו)

(13טז)

(13טז)

(13טז)

(13טז)

(13טז)

(13טז)

(13טז)

(13טז)

אמנם כזה נוסף (מה שבחי"י של תורה כבר ניתן במתן תורה) יש כי אופנים דאמשר שגילוי זה יהי טמון ונעלם כמו אצור יי-סל-ל-י, וכל שנתורה היתה חמדה גנוהתי לפני מתן תורה, דגם ענין זה פועל עילוי בישראל, כמו בפסטיח, שבו שיש בכלותו אצור גדול, ורי אף שאינו משתמש בו באיזו סיבה שחתי, מ"ש יש לו עוד גדול יותר, שנחשב לעשר גדול, וכזה להלכה בהלכות ערכין דכתיבי על פי אשר תשיג ידו יעריכו בכות, שחלוי בהישג ידו, דגם יש לו אצור גדול (אף שלא השתמש בו) וזהו הסיבה לענין זה ועד שישית מובן בפסטיח גם אצל חגי' לך, ובמנהג דרך ארץ, וגם בחול וגם בשבועים אמות העולם, ועדין יבין בנמשל, אצור שבו"ד של שנתורה וא' באופן דאצור נעלם בידי ישראל (מזמן מית), וזהו פועל שהיו נערכים באופן נעלה ביותר ע"י הכהן, אלקים כהן הוא, ועד שגילוי זה ישיג גם לך האומות אבל מ"ס אין זה החדוש האמיתי דמתן תורה, שחיי' גם לפני מתן תורה היתה התורה בכחי' חמדה גנוה, והחדוש דמית הוא שהתורה תומקד בישראל בפנימיות ובגלוי ובפסטיח ועדין הוא בבחי' של שנתורה, שאינו מספיק אף שגילוי זה כבר ניתן (בהצלה) כשעת מית. אלא

וענין רבסג נוסחא (יון 160) (לשנת 13 א"ת)

סגנון פשוטו כל ה' אצולים דיני, דיני היפני, דיני, סגנון

סגנון נוסחא אצולת אפי כתי, כולל גם חלקים ארבעים לעולה וכו' (לפי)

דמן יר' הילא אצולת

וענין סגנון אצולת

וענין סגנון אצולת

וענין סגנון אצולת

וענין סגנון אצולת

וענין סגנון אצולת

וענין סגנון אצולת

וענין סגנון אצולת

וענין סגנון אצולת

וענין סגנון אצולת

וענין סגנון אצולת

וענין סגנון אצולת

כמה חסר בענין "משיח נאו" "בא די אייגענע"...

= אצל השייכים לנו, ובמילא אין שום פלא מדוע זה חסר כאלו שאינם שייכים לנו ● טוענים שלצעוק כל היום "ווי וואנט משיח נאו" זה ענין של ליובאוויטש! ● ליובאוויטש אינה מתביישת בזה, ואשרינו שזכינו לכך; אבל אין לטעות ולחשוב שזהו ענין של ליובאוויטש, ונוסף לכך גם להיות מונחים בטעות ● אלו המרעישים נגד הצעקה "משיח נאו" כנראה לא למדו תהילים כלל! ● משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ה - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

של הספר השני "כאיל תערוג על אפיקי מים וגו'": כי (דוקא) זמן הגלות, מצב ד"קלקלו", מעורר ומגלה ("דופט עס ארויס") את "נפשי תערוג אליך אלקים" כמו איל "על אפיקי מים".

ובמילים פשוטות: כיון שנמצאים במצב של גלות ("קלקלו"), עולה מיד הצעקה וה"געוואלד": מדוע משיח עדיין לא בא?! וזה כל כך נוגע עד שמשום זאת ל"איל תערוג על אפיקי מים", כלומר - אין זו צעקה ותשווקה סתם, אלא הוא משתוקק לזה כמו למים שמחיים אותו!

וזהו הלימוד משיעור תהלים היומי - שכאשר אוחזים במצב של "קלקלו" כו', זמן הגלות, צריכה להיות תשווקה גדולה ביותר לביאת המשיח "כאיל תערוג על אפיקי מים", תשווקה להמשיך ולחבר את הגאולה בגלות.

ובזה יובן גם הקשר בין פרקי תהלים אלו (הנאמרים תמיד בשיעור תהלים החודשי

א. בשיעור תהלים היומי מסיימים ספר ראשון בפסוק: "ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם אמנו ואמן", ותיכף לאחריו מתחילים ספר שני בפסוק: "כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים".

מהו הענין ד"מן העולם ועד העולם"? אומרת ע"כ המשנה בסוף מס' ברכות: "כל חותמי ברכות שבמקדש היו אומרים מן העולם, משקלקלו המינין (נוסח אחר - "הצדוקין") ואמרו אין עולם אלא אחד התקינו שיהו אומרים מן העולם ועד העולם".

היינו, שענין זה "שיהו אומרים מן העולם ועד העולם" תיקנו כתשובה על הירידה בגלות ד"קלקלו המינין".

עפ"ז יובן גם הקשר דפסוק זה לתחלתו

- 1) של יום ב' דחג השבועות (ז' סיון).
- 2) מא, יד.
- 3) מב, ב.
- 4) ברכות נד, א. (במשנה) וש"נ.

נערך עשיר, ועד שזה מובן בפשטות גם אצל תגרי לוד, ובמנהג דרך ארץ, וגם בחו"ל וגם בשבעים אומות העולם. ועד"ז יובן בנמשל, כשבחי' טל שבתורה היא באופן דאוצר נעלם בידי ישראל (מזמן מ"ת), פועל שיהיו נערכים באופן נעלה ביותר ע"י הכהן, אלקיכם כהן הוא, ועד שענין זה פועל גם בע' האומות. אבל מ"מ אין זה החידוש האמיתי דמתן תורה, וגם לפני מתן תורה היתה התורה בבחי' חמדה גנוזה, והחידוש דמ"ת הוא שהתורה תומשך בישראל בפנימיות ובגלוי ובפשטות. ועד"ז הוא בבחי' טל שבתורה, שאינו מספיק זה שענין זה כבר ניתן (בהעלם) בשעת מ"ת, אלא שצריך שיפעול גם בפנימיות, וכמ"ש כי היא חכמתכם ובינתכם גו', דעיקר ענין התורה הוא שהיא בבחי' חכמה ובינה, בחי' לימוד בהבנה והשגה.

ח) והענין הוא, דהנה איתא במשנה אין דורשין במעשה מרכבה ביחיד אא"כ ה' חכם ומבין מדעתו, די"ל, דע"י הלימוד דיחיד זה במעשה מרכבה (דהיינו פנימיות התורה), ה"ה מוציא עי"ז*) את כל תלמידיו וכל כלל ישראל בהבנה והשגה בפנימיות התורה. אך ע"פ משנ"ת שהגילוי דמ"ת ה' לכל ישראל, צריך לומר, שגם ענין זה (ההבנה והשגה בבחי' טל תורה) צ"ל בכל ישראל. ויש לומר, דזהו החידוש דתורת החסידות, שיהי' לימוד פנימיות התורה (בחי' טלא דבדולחא, טלא דנטיף מע"ק) באופן דהבנה והשגה, ובאופן דיתפרנסון מיני'. כי הגם שבדורות הקודמים היתה ההגבלה דאין דורשין במעשה מרכבה ביחיד כו', הנה בזמן הזה, בערב שבת, הרי הפס"ד בשו"ע שבע"ש צ"ל הטעימה מכל **תבשיל ותבשיל דשבת**, טועמי' חיים זכו, וא"כ צ"ל עתה הטעימה מהגילוי דבחי' טל תורה שיתגלה לע"ל, היינו ההבנה והשגה בפנימיות התורה. ובהו יובן מ"ש גשם נדבות תניף אלקים גו', שהטל תורה דמ"ת נק' בשם גשם (נדבות) דוקא, כי התכלית דבחי' טל זה הוא שתהי' בו גם המעלה דגשם, ועד שיומשך בהבנה והשגה כמו בחי' גשם, נגלה דתורה.

(* להעיר ממצות המלך (אגה"ק . . .)

[בצילום המקורי מופיעה ההערה בצדו הימני של העמוד].

המדור מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין נפטר ביום ט"ז אדר א' ה'תשס"ה ת. נ. צ. ב. ה. יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה

המדור הקודש - "יומן תשמי"ז" - מוקדש לעילוי נשמת ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ומרת גי' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה. יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה

חול: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", (וכן ג"פ ובשבת ויו"ט ד"פ): "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!" כפי שכבר דובר על כך ריבוי פעמים.

ולאחרי כל זה – בחודש סיון תשמ"ה מגיע מכתב "חדש" עם שאלה "חדשה", כאילו שלאף אחד לא נפלה קושיא כזו עצומה: מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת "ווי וואַנט משיח נאָר?" ושאלה זו הוא שולח דוקא אלי, כי מי עוד יכול למצוא תירוץ על כזו שאלה מבהילה...

ג. אמנם, כיון שהוא מתבלבל משאלות וטענות אלו על-אף שכבר הסבירו זאת כו"כ פעמים – צריכים תמיד לחפש עוד ביאורים בזה.

הנה נוסף לביאורים הנ"ל (מנוסח התפלה בכל יום ומהי"ג עיקרים), ישנו ביאור חדש משיעור היומי בתהילים [.] שיהודים צועקים לא רק "ווי וואַנט משיח נאָר", שזו אמנם צעקה אבל באופן ד"וואַנט" (רצון), אלא יתירה מכך: "כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים", היינו, שלא רק **רוצה** ("וואַנט") משיח, אלא זה **נוגע בנפשו** ומשתוקק לזה כמו "מים" שמחיים אותו!

וכפירוש המדרש על פסוק זה, שעד כדי כך "נפשי תערוג אליך אלקים" – כמו איל שאם אין לו "אפיקי מים" הוא מתבטל ממציאותו ("אויס מציאות")!

וממשיך ואומר אח"כ בפרק התהילים את הטעם (מדוע בני ישראל צועקים שרוצים משיח באופן שזה נוגע בנפשם): "באמור אלי כל היום אי' אלקיך", ומפרש המצודת דוד⁸: "בעבור שאיבי אמרו לי אי' אלקיך, אם אלקים הוא יקום ויעזרך".

כלומר, זו הסיבה לצעקת בני ישראל

(7) מב, ד.

(8) עה"פ.

דיום זה) ליום ב' דחג השבועות – בהיותו יום טוב שני של גלויות, וכנ"ל (שדוקא בזמן הגלות תקנו לומר "מן העולם גו").

ב. מכך ישנו גם מענה מאוד פשוט על הטענה הידועה: מהו המקור לזה שצריך לצעוק "ווי וואַנט משיח נאָר", וכדלקמן.

כמדובר כמה פעמים, מצד החושך כפול ומכופל דגלות, כאשר באים עם טענות כאלו לאחד שהתייגע לבוא להתוועדות, בהם הסבירו לו ריבוי פעמים⁵ שלצעוק "ווי וואַנט משיח נאָר" זה לא דבר חדש – שהרי יהודים צועקים זאת בכל יום בתפלה: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", וזהו אחד מהי"ג עיקרים (אחכה לו בכל יום שיבוא⁶) וכו' – הרי ללא הבט על כל הנ"ל, הוא **מתבלבל** מטענות ושאלות אלו!

עד שבימים אלה קיבלתי מכתב מאחד שפגש מתנגדים אשר אינם אוחזים מליובאוויטש – הם אינם יודעים כלל מהי ליובאוויטש ומה זה מתנגדים, אך אינם אוחזים מליובאוויטש... – ושאלו אצלו: מדוע דוקא ליובאוויטש צועקת "ווי וואַנט משיח נאָר?" מכך מובן – טוענים הם – שענין זה שייך לליובאוויטש בלבד, והיות שהם אינם אוחזים מליובאוויטש במילא אינם אוחזים וצועקים "ווי וואַנט משיח נאָר!"

וזאת הוא כותב לי לאחרי שכבר דובר על כך ריבוי פעמים⁵!

אלו שיש להם שייכות אליו בודאי יסבירו לו מה שכבר דובר ריבוי פעמים – שהצעקה "משיח נאָר" אינה המצאה חדשה של ליובאוויטש אלא נכתבה כבר בסידור בנוסח התפילה שיהודים אומרים ג' פעמים בכל יום

(5) ראה קונטרסים "יחי המלך" גלינות: שכד ע' 7. שמב ע' 3. שמז ע' 9. שמת ע' 3 ואילך. שנג ע' 6. שנה ע' 6. ועוד.

(6) עיקר הי"ב.

פס"ד בשו"ע שבע"ש צ"ל טעימה מכל תבשיל ותבשיל

במלאת עשרים שנה לאמירת ולהגהת מאמר ד"ה אתה הראת לדעת תשמ"ו מאת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (כמסופר לעיל ב"יומן תשמ"ו"), הבאנו בזה צילומים נדירים (מוקטנים) מעלה ההגהה השני של מאמר זה (נדפס בספר המאמרים מלוקט ח"א ע' תנז ואילך)

פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

[את הקטע הראשון בסעיף ביקשו המניחים להשמיט ולהכניסו בסעיף ד', וכ"ק אד"ש מה"מ אישר זאת]

ו) אמנם אעפ"כ, בהכרח לומר ומובן ופשוט מעצמו (און ס'איז געשמאק צו זאגן), שענין זה ישנו כבר עכשיו, וכנודע שהכל ניתן במתן תורה. והענין הוא, דהנה בתניא (שם) מבאר רבנו הזקן (בענין גילוי האלקות שיהי' לע"ל ובפרט בתחיית המתים) שכבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה כדכתיב אתה הראת לדעת כו'. והיינו, שענין זה (הגילוי דתחיית המתים) כבר נמשך במ"ת, ולא עוד אלא שמדייק בלשונו כבר הי' לעולמים דייקא. די"ל הכוונה בזה, שנמשך בגדרי העולם, שזה כולל גדרי הזמן וגדרי המקום, כב' הפירושים בתיבת עולם (עולמים), שזהו שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, המהווה ומחי' ומקיים אותו. וי"ל שזהו הביאור בפתגם הידוע שמ"ת לא יהי' עוד הפעם, כי מכיון שהכל כבר ניתן בשעת מ"ת, וא"כ אין צורך (מ'דארף ניט) שיומשך עוד הפעם, וכיון שאין צורך בדבר ממילא מובן שלא יהי' מ"ת עוה"פ וע"ד המבואר בכ"מ, שכל התורה כולה כלולה בעשה"ד שניתנו במ"ת, עד"ז הוא בענינו, שכל הדרגות שבתורה, כולל בחי' טל תורה דלעתיד, הכל ניתן במתן תורה. וענין זה ניתן לכל ישראל, כדאיתא במדרש שהתורה ניתנה לכא"ר לפי כחו, כולל גם יונקים ונשים מעוברות וכו' (היינו שאפילו עוברין שבמעיי אמן היו **וקבלו**) בקבלת התורה, ולא זו בלבד אלא גם כל הנשמות שלא ירדו אז לעולם עדיין, או הנשמות שכבר ירדו ועלו לפני"ז, כולם היו בשעת מ"ת.

ז) והנה בזה גופא (מה שבחי' טל תורה כבר ניתן במתן תורה) יש ב' אופנים. דאפשר שענין זה יהי' טמון ונעלם כמו שאוצר דהון יקר הכמוס וחתום מעין כל רואה, וכמו שהתורה **בכלל** היתה חמדה גנוזה לפני מתן תורה. דגם ענין זה פועל עליו בישראל, כמו בפשטות שמי שיש בבעלותו אוצר גדול, הרי אף שאינו משתמש בו מאיזו סיבה שתהי', מ"מ יש לו ערך גדול יותר, שנחשב לעשיר גדול. וכ"ה להלכה בהלכות ערכין דכתיב על פי אשר תשיג ידו יעריכנו הכהן, שתלוי בהישג ידו, ואם יש לו אוצר גדול (אף שלא השתמש בו)

כ"ק אז"ש הוגיע שיקיף התולדות בלוג 2 דקות!...

י"ק רמ"ז, י"א סיון: כ"ק אד"ש הגיע מביתו בשעה קצת מאוחרת יחסית (10:30) ויצא אח"כ לחלק למטבעות לצדקה לילדים, במשך שלוש וחצי דקות.

בשעה 3:20 לערך נכנס כ"ק אד"ש לתפילת מנחה. אחרי התפילה ברח בדרכו לחדרו את הנוסעים לאה"ק בשמיעת בשורות טובות.

בקרב הקהל קיימת תחושה שתתקיים הערב התוועדות, כנהוג בכל שנה שכ"ק אד"ש מתוועד ביום האחרון של ימי התשלומים. אמנם כ"ק אד"ש עדיין לא הודיע על כך אך הקהל מלא תקוה וכבר החל תופס מקומות להתוועדות.

בשעה 9:25 לערך כ"ק אד"ש נכנס לתפילת ערבית, אך עדיין לא הודיע על ההתוועדות. הקהל החל להיות במתח שארץ זמן לא רב, כי תיכף אחרי התפילה הודיע כ"ק אד"ש למזכיר הר"ל"ג על התוועדות שיקיים בשעה 9:30, היינו בעוד 2 דקות!

הקהל נכנס קצת ללחץ, רבים מיהרו להודיע בטלפון לחבריהם או לקרוביהם, כשהם נחפזים לתפוס מקומות ולהכין ספסלים, כל זה ב-2 דקות בלבד...

בשעה 9:35 לערך נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות. הקהל שנכח במקום לא הי' גדול, והיו מקומות ברווח ללא צורך בדחיפות כבהתוועדות של ערבי שבועות, ושבועות (מה עוד שאורחים רבים כבר שבו לביתם). גם בספסלי ה"מזרח" היו מקומות בשופי.

בשיחות דובר הרבה על ימי התשלומין ומתן תורה, השיעור היומי ברמב"ם ובחומש. כ"ק אד"ש לא אמר מאמר.

בסיום ביקש כ"ק אד"ש שינגנו ניגון הכנה, ניגון ד' בבות, "ניע זשוריצי", "לכתחילה אריבער" ו"פרצת".

כשניגנו "פרצת" סימן כ"ק אד"ש בידי הקדושות להגביר השירה בתנועות של "אן הגבלות" והקהל שר את השיר הנ"ל בשטורעם יוצא מן הכלל.

אח"כ הורה כ"ק אד"ש לנגן "שיבנה", ולאחרי חלוקת הדולרים לטנקיסטים החל לנגן "כי בשמחה" ועלה לחדרו הק' בשעה 12:00 לערך. כעבור כ-5 דקות נסע לביתו כשהוא מעודד את השירה בשתי ידיו הק'.

י"ק תא"ש, י"א סיון: בשעה 11:35 לערך נסע כ"ק אד"ש למקוה וחזר כעבור כ-40 דקות. היום הוא סוף ימי התשלומין של חגה"ש וכבכל שנה נוסע כ"ק אד"ש ביום זה לאהל.

בשעה 2:15 נכנסו לג'ע התחנות ששה חתנים בלווית משפחותיהם לקבל את הסידור והברכות. כעבור כעשר דקות נסע כ"ק אד"ש לאהל.

בשעה 9:20 לערך חזר כ"ק אד"ש מהאהל, כשהוא יורד מהרכב באמצע הכביש וצועד היישר אל הדלת הראשית (כנראה עקב החופה שהתקיימה בסמוך לחניית הרכב). כל התמימים שעמדו במעבר נסו משם כל עוד נפשם בקירבם. כעבור כ-10 ד' נכנס כ"ק אד"ש לתפילת מנחה וערבית. קהל מלא נכח במקום בעת התפילה.

לערך בשעה 10:05 נסע כ"ק אד"ש לביתו, ובדרכו עודד את שירת הקהל בשתי ידיו הק'.

וואַנט משיח נאָר!:

היות שנמצאים בגלות, וישנו מקום לכך שגוים ישאלו "כל היום אי' אלקיך", כתוצאה מזה עלול לקרות שגם יהודים ישאלו מדוע צריכים לצעוק "לישועתך קוינו - כל היום" ולצעוק כל היום "זוי וואַנט משיח נאָר!"

וטוענים שזה ענין של ליובאוויטש!

ליובאוויטש אינה מתביישת בזה, ואשרינו שזכינו לכך; אבל אין לטעות ולחשוב שזהו ענין של ליובאוויטש, ונוסף לכך גם להיות מונחים בטעות! הרי טעות כזו היא אינה בערך כלל לאדם שלומד חומש ויודע את פירוש המלות בסידור "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" "תחזינה עינינו כו" - לאדם כזה בודאי אין צורך להסביר שצריכים לצעוק "זוי וואַנט משיח נאָר!"

בשלמא שהצעקה תהי' "כאיל תערוג על אפיקי מים" - לכך יש לדעת קודם מ"ש בספר תהלים של דוד המלך, צריכים רצון לומר תהילים ולהבין את פירוש המלות, ואלו המרעישים נגד הצעקה "משיח נאָר" כנראה לא למדו תהילים כלל!...

אבל (כדי לצעוק "משיח נאָר") אין צורך להגיע לתהילים - כיון שזה כתוב מפורש בסידור, כנ"ל.

ה. אם-כן, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לבוא ולשאל - היתכן שצועקים "זוי וואַנט משיח נאָר" (הרי זה מפורש בסידור)?

אלא שאין זו שאלה כלל, כיון שנמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות, במילא יכול להיות דבר שכזה! והראי', שאפילו כאשר שואלים שאלה זו את השייכים לנו ("ביי אייגענע"), שעליהם לדעת את התשובה - גם הם מתבלבלים, מכניסים לי את השאלה ומחכים לתשובה, והתשובה צריכה להגיע וכו'.

ובזה גופא גם רואים עד כמה עמוק חדרה

שרוצים משיח ולכך שהגאולה נוגעת בנפשם (מחמת טענת הגוים הנ"ל).

והנה בהמשך הפרק חוזר לשון זה פעם שני': "באמרם אלי כל היום אי' אלקיך". ויש לבאר הסיבה שהוא חוזר ע"כ פעמיים - משום שבה מוסיף עוד ענין:

הפירוש הפשוט של "באמור אלי כל היום אי' אלקיך" הוא - שהגוים אומרים כל היום לבני ישראל "אי' אלקיך", "אם אלקים הוא יקום ויעזרך".

אבל ישנו בזה עוד פירוש¹⁰: "כל היום" אינו בא בהמשך לתיבות שלפניו "באמור אלי" (כפירוש הפשוט שכל היום הגוים אומרים "אי' אלקיך"), אלא שייך לתיבות שלאחריו - "אי' אלקיך", כלומר, הגוים שואלים את בני ישראל "כל היום אי' אלקיך": בשלמא כשאתם מתפללים לה' ולומדים את תורתו - מובן "אי' אלקיך"; אבל "כל היום" - כאשר אתם עוסקים ב"כל מעשיך" וב"כל דרכיך", היכן אז אלקיך?

והמענה על כך: ע"י ש"כל¹¹ מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל¹² דרכיך דעהו", אזי "כל היום" יש לבני ישראל את "אלקיך". וכיון שהגוים שואלים "כל היום אי' אלקיך" - לכן בני ישראל זוכרים וצועקים "כל היום" שהם רוצים משיח ("נפשי תערוג אליך אלקים"), "לישועתך קוינו כל היום".

ולכן הוא חוזר באותו פרק פעם שני' "באמרם אלי כל היום אי' אלקיך" - בכדי לחזק עוד יותר את הפירוש השני.

ד. עפ"ז אפשר גם לבאר, כיצד תתכן מציאות שיהודים ישאלו מדוע צועקים "זוי

9 שם, יא.

10 ראה לקו"ת בעלותך ל, ב. לקו"ש ח"א ע' 149.

11 אבות פ"ב מי"ב. רמב"ם הל' דעות ספ"ג, טושו"ע או"ח סרל"א.

12 משלי ג, ו. וראה רמב"ם שם, טושו"ע שם, שו"ע אדה"ז או"ח סקנ"ו ס"ב.

הננו מגישים בזאת לקהל קוראינו שיחיו – חלק ל' מתוך יומן מהנעשה ונשמע ב"בית חיינו" 770 בשנת תשמ"ו

בהזדמנות זו אנו פונים לכל מי שיש תחת-ידו יומנים או רשימות משנת תשמ"ו – לשולחם אלינו כדי לזכות בהם את הרבים, וזכות זו תעמוד לו ולכל בני-ביתו

נערך ע"י מערכת 'יחי המלך' - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

ק"א' גתג פשטאות: לקראת החג הגיה כ"ק אד"ש את המאמר ד"ה להבין ענין כתיבת ס"ת שנאמר בקשר עם סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו – י"ד שבט תש"ל. המאמר יצא לאור במסגרת חגיגת סיום ספר תורה הכללי על-ידי בית רבקה, והמוציאים לאור חשבו לציין זאת בתאריך הפתח דבר, אולם כ"ק אד"ש מחק את מה שכתבו ורשם בה"פתח דבר" את התאריך: ימי הגבלה, סיון ה'תשמ"ו. בהוספה למאמר באה סקירה קצרה על-דבר השתלשלות הענינים עם הספר תורה.

הוצאת המאמר מוגה עוררה שמחה פנימית עצומה והתרגשות רבה בקרב אנ"ש והתמימים. אחרי תפלת מנחה יצאה התהלוכה לבתי הכנסיות ברחבי ניו-יורק, וכ"ק אד"ש ליוה את ההולכים בצאתם. כשחזרו יצא כ"ק אד"ש לדלת הספרי' ופועד בידי הק' את השירה.

ק"א' גתג פשטאות: לפני השקיעה ירד כ"ק אד"ש להתוועדות.

בסיום השיחה השני' דיבר כ"ק אד"ש בכאב ובקול בכי על אריכות הגלות, וע"כ שלא עושים מספיק רעש להבאת הגאולה, "מה נוגע כאן חילוקי דעות כאשר יהודים מתייסרים בגלות..."

אח"כ אמר מאמר (כעין שיחה) ד"ה אתה הראת לדעת גו'.

לאחרי הניגונים, ברכת המזון (בשעה 12:10 לערך), תפלת ערבית והבדלה – חילק כ"ק אד"ש לכל הנאספים שיחיו מ"כוס של ברכה" עד לשעה 3:00 לערך.

לאחר חג השבועות הגיה כ"ק אד"ש את המאמר בהתוועדות, והוציאו אותו לאור בקונטרס בפ"ע. השמחה בקרב אנ"ש והתמימים גברה מאוד עם הוצאתו לאור של המאמר לאחר שזמן רב קודם לכן לא הגיה כ"ק אד"ש את המאמרים (ראה צילום מההגהה במדור הבא).

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מספר יומנים של אנ"ש והתמימים אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" – 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים. מטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שיאות מי יבין".

ה"ה) ובידיעת תורתו של משיח, ועאכו"כ שיגדלו גם בידיעת מצבו של משיח עצמו, כיון שילמד תורה את כל העם כולו¹³.

לכן גם אז (לאחרי ביאת המשיח), תהי' הצעקה ד"משיח נאו" באופן ד"כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלקים" כיון שיחתרו להשיג דגא נעלית יותר במצבו של משיח כו'.

אבל עכשיו, לא זקוקים להגיע ל"כאיל תערוג על אפיקי מים גו" שיהי' לע"ל, כיון שעתה יש לנו את זה כפשוטו ממש!

ז. מכך ישנה הוראה לכל יהודי, שעליו לזעוק – עוד לפני הגאולה – "כאיל תערוג על אפיקי מים" [שזה עוד יותר מ"זוי וואנט משיח נאו" (כנ"ל)] – כפי שדוד המלך אמר זאת, "דוד מלך ישראל חי וקיים"²⁰ בתור "מלך ישראל" גם עכשיו, ואמר זאת בספר תהלים שלו בתור "נעים זמירות ישראל" בשם כל ישראל²¹, בשביל כל ישראל ובשליחותו של כאו"א מישראל, אשר "שלוחו של אדם כמותו"²² ממש.

ויה"ר שמהדיבור בזה וע"י מעשינו ועבודתינו בכלל, נכנס בפועל מתוך קפיצה וריקוד לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' הגילוי של מעשינו ועבודתנו באופן ד"ונגלה כבוד ה' גו"²³, בשמחה ובטוב לבב, ובגלוי ממש.

הגלות וכמה חסר בענין ד"נאו" גם אצל השייכים לנו (ובמילא אין שום פלא מדוע זה חסר באלו שאינם שייכים לנו ("בא ניט אייגענע")) [..]¹³.

ו. ויה"ר שמהדיבור אודות "משיח נאו" ואודות "כאיל תערוג על אפיקי מים" עוד לפני ביאת המשיח – ימשך כן גם לאחרי ביאתו; שהרי ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"¹⁴ מובן, שלאחרי ביאת המשיח תהי' עלי' בקודש בכל הענינים שעושים עכשיו, כולל הצעקה "משיח נאו" באופן ד"כאיל תערוג על אפיקי מים", וכמבואר באגה"ק¹⁵ שגם לע"ל – כשיקיים היעוד¹⁶ "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" – יהיו עליות בקדושה עצמה, "מעלין בקודש",

וכמובן גם מפס"ד הרמב"ם¹⁷: "באותו הזמן כו' לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד", וע"פ הידוע שלאחרי ביאת משיח גופא יהיו כמה תקופות שימשכו משך זמן, וכפי שהגמ' בסנהדרין אומרת¹⁸ ש"דורו של משיח ג' דורות" (עם כל הפירושים בזה) – הרי מובן, שבענין זה ד"לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד" (שיהי' "באותו הזמן"), יתעלו כל הזמן מתקופה לתקופה, משום שאז יגדלו יותר ויותר בלימוד התורה בכלל, ובפרט בידיעת ה' ("לדעת את

13) כאן הושמט קטע מההנחה בענין הגלות שחדרה אפי' למזכירים והנהגתם. המו"ל.
14) ברכות כח, א. וש"נ.
15) סו"ס כו.
16) זכרי' יג, ב.
17) הלי מלכים ספי"א.
18) צט, א.

מוקדש לע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל – נלביע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלביע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

קושיא שאין עלי' תירוץ

כאשר רואים בפועל שעוברי רצונו מצליחים בדרכם, משא"כ אצל בני, עושי רצונו, המצב הוא כו', ובפרט בזמן הגלות, עד לחושך כפול ומכופל דעקבות משיחא, "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים" – יש להרעיש על כך בכל התוקף, כמו ששאל משה רבינו היתכן ש"צדיק ורע לו רשע וטוב לו", וכן שאל ירמ' "מדוע דרך רשעים צלחה", וכמו כן שאלו כל הצדיקים בדורות שלאח"ז, כמובא בנוסח הסליחות והקינות וכו', ואין תירוץ על זה!...

בנוגע לעבר – בודאי שאין להרהר אחר מדותיו של הקב"ה, אבל, בנוגע לעתיד – יש לבקש לצעוק ולתבוע "עד מתי"...

ועד"ז בנוגע לכללות ענין הגלות, אשר, גם כאשר מכריזים ש"לא מרצונו גלינו כו' ולא בכחותינו אנו נשוב כו', אבינו מלכנו ית' הגלנו כו'", הרי, בודאי שאין פירוש הדברים שהגלות הוא מצב נעים... עצם העובדה שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה גלה מעל שולחן אביו המלך, דבר הכי מר הוא! ומכיון שכן, יש לצעוק ולתבוע "עד מתי"... ובפרט לאור הכרזת רבותינו נשיאינו "עמדו הכן כולכם", מכיון שלא נשאר כי אם "לצחצח את הכפתורים", ותיכף מיד הולכים לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

בנוגע לפועל – יחגו עתה השמחה דשמחת-תורה

ובנוגע לפועל – יחגו עתה השמחה דשמח"ת, והעיקר – שלא יהי' מקום לתמיהה לשמחה זו מה עושה?!... כיון שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו. ובפשטות – ש"בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", נשמות בגופים, "חלק אלקה ממעל ממש", בגוף גשמי שיכולים למשוש בידים, גוף בריא ושלם, עם חוש המישוש בריא ושלם, ביחד עם כל צדיקי עולם, ונשיא דורנו בראשנו, תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן ניגון הקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, ועמד מלא קומתו ורקד בשמחה רבה ועצומה]

(משיחת ש"פ נשא, ט' סיון ה'תש"נ – בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כתיי הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' חנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

החסידיים פרסמו שהרבי הוא המשיח

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

"וגם בך יאמינו לעולם" (מהקריאה בתורה בחג השבועות)

א. בהתוועדות יום א' דחג השבועות ה'תש"ד (בסעודה) סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹:

אחרי הפעמים הראשונות שאדמו"ר הזקן בא ממעזריטש, ונודע שהוא משתייך לעדת החסידים, הורידו המתנגדים בוויטבסק את חמיו² ממינוי הכבוד שהי' לו שם ("אויס בעל דעה אין שטאָט"). ומובן, שהרדיפות על אדמו"ר הזקן היו גדולות ביותר³.

אף-על-פי-כן, הי' לאדמו"ר הזקן מנין אנשים שמקושרים אליו. והגם שהמנין הי' "כחוש" [א' מאַגערער" – בלשון זה השתמש הרבי בסיפורו⁴], כלומר, שביניהם היו גם אנשים פשוטים, אך כיון שכבר הי' לו מנין משלו ("א' אייגענעם מנין"), עדה שלימה – אמר אדמו"ר הזקן שהוא לא מפחד משניהם. כ"ק מו"ח אדמו"ר לא פירש אז מי הם השניים⁵.

בין מנין זה הי' ר' שלמה "לעקאח מאַכער" – שנקרא בשם זה משום שהתפרנס מאפייית עוגות "לעקאח" לסעודות מצוה [בזמן ההוא לא הי' שייך לאכול "לעקאח" סתם אלא רק בסעודת מצוה], ועי"ז הכיר את כל תלמידי החכמים בעירו שנהגו להזמין לסעודות מצוה לכבוד המזמינים והמוזמנים.

ר' שלמה סיפר, שבשנת תקל"א – היינו עוד בחיי המגיד – התוועד אדמו"ר הזקן עם המקושרים שלו בשלשת ימי הגבלה, ודיבר בענין שאמר הקב"ה למשה רבינו בשלשת ימי הגבלה: "הנה אנכי בא אליך בעב הענן וגו' וגם בך יאמינו לעולם⁶".

ושאל אדמו"ר הזקן: הרי לכאורה זה נראה כשוחד, שבגלל שמשה עשה את עבודתו להביא את בני ישראל להר סיני, מבטיח לו הקב"ה "וגם בך יאמינו לעולם"?

והביא אדמו"ר הזקן את פירוש האבן עזרא⁷, שעד אז היו אצל מספר יהודים ספיקות

עם הארץ לת"ח. ובמיוחד כשבאה מכה גביר לכה ת"ח (ע"פ סה"ש שם. ע"ש).

(4) שם ע' 137.

(5) [הערת כ"ק אד"ש]: אבל הדגיש שאין הכוונה לאותם השלש שהזכיר לעיל (בסה"ש שם סי"ג).

(6) יתרו יט, טו.

(7) עה"פ שם.

(* בשיחה זו הוספנו מס' תיקונים ע"פ עותק מהגהת כ"ק אד"ש על סה"ש תש"ד שהגיע לידינו (צילום ממנו נדפס ב"יחי המלך" סג ע' 6). המו"ל.

(1) סה"ש תש"ד ע' 131 סי"ג ואילך.

(2) הרי' יהודא ליב סגל.

(3) ובפרט מצד חמיו – ששנאת גביר לתלמיד חכם היא "שנאה הבאה מחמת קנאה", יותר חזקה משנאת

בענין הנבואה, וע"כ היתה ההבטחה ד"וגם בך יאמינו לעולם". ומסביר האבן העזרא, שאין לטעון ממה שנאמר קודם לכן⁸ "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", מכיון שבתחילת הפסוק לא נכתב "וירא כל ישראל" אלא רק "וירא ישראל", כלומר, שהי' חלק שעדיין לא האמין.

אך הרמב"ן⁷ חולק על האבן עזרא ואומר ש"איננו נכון, כי זרע אברהם לא יסתפקו בנבואה כי האמינו בה מאבותם"⁹, ואיך אפשר לומר שאצל בני' היו ספיקות באמונה בענין הנבואה? ולכן לומר הרמב"ן פשוט אחר בזה.

אדמו"ר הזקן הצדיק את דעת האבן עזרא, וביאר (במענה לשאלת הרמב"ן) שאמנם כל בני' האמינו בעצם ענין הנבואה, אלא שהיו להם ספיקות האם משה הוא הנביא – ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁰: "אויב דער איז דער" [= האם זה הוא] – וע"כ היתה ההבטחה ד"וגם בך יאמינו לעולם".

וסיים אדמו"ר הזקן: הרי כולם מאמינים שישנו רבי, אלא צריכים לדעת שהרבי הי' הבעש"ט ובדור זה הרבי הוא המגיד¹¹.

ב. מובא בזהר¹² ש"אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא". וככל הענינים – גם ענין זה ישנו בנגלה: מובא במדרש¹³ "אין לך דור שאין בו כמשה וכהאבות", ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל שכך הוא, רק השאלה היא: "ווער איז ווער" [= מי הוא מי? והרי זה דבר הפשוט שבדורו של הבעש"ט הי' הבעש"ט ("אתפשטותא דמשה"), אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד שבדורנו זה הרבי הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובאם אז הי' זה דבר הפשוט – וכפי שהרבי אמר כשסיפר את המעשה¹⁴: שזו דרישת-שלום מלפני 175 שנה לערך – עאכו"כ כעת שבודאי זהו דבר הפשוט ("ווער איז ווער") וכו'.

ג. כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"¹⁵, הפיצו אז החסידים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הוא"¹⁶...

הגיע משהו בטענה אל אחד ה"גוטע אידן"¹⁷ מפולין: היתכן?! איך מרשים לחסידים לפרסם את ה'קול-קורא', ועוד עם הוספה כזאת?

ענה לו ה"גוטער איד": הבה נתבונן, אנו הרי מאמינים "בכל יום שיבוא"¹⁸ – ישנם כאלו שאומרים את ה"אני מאמין" בדיבור וישנם היוצאים ידי-חובה במחשבה בלבד – וא"כ הרי משיח נמצא כבר; וכאשר אתה יודע בעצמך שאינך המשיח ואני יודע בעצמי שאינני המשיח,

(8) בשלח יד, לא.

(9) ראה שבת צז, א: מאמינים בני מאמינים.

(10) סה"ש שם ע' 132. וראה בצילום הכתי"ק שצויין בהערה בתחלת השיחה.

(11) וסיים ר' שלמה: באותו חג השבועות בקבלת התורה הרגישו החסידים איך שהרבי הוא ה"אנכי עומד בין ה' וביניכם" (ואתחנן ה', ה) – במגיד ממעזריטש (סה"ש שם).

(12) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט.

(13) ב"ר פנ"ו, ז.

(14) סה"ש שם. ובהגהת כ"ק אד"ש הוסיף: לערך.

(15) נדפסו ב"הקריאה והקדושה" תש"א; תש"ג. ולאח"ז – באג"ק שלו.

(16) שהרבי הוא מלך המשיח. אודות הלשון "הוא הוא" ראה סוטה יג, א תוד"ה סרת. וראה עד"ז בשיחת ליל ה' דחג הסוכות ה'תשמ"ז (התוועדות ח"א ע' 266): "תוכנו של השם "צמח צדק" – רומז למשיח צדקנו... כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו – בדוגמת נשיא דורנו – הוא הוא המשיח" (בלתי מוגה, ההדגשה במקור).

(17) כך כונו צדיקי פולין.

(18) נוסח עיקר ה"ב מתוך ה"ג עיקרים.

ומישהו הרי צריך להיות – מה איכפת לך שזה הוא ("וואָס אַרט דיר אַז דאָס איז ער")?! וכמו-כן בענין הנ"ל: רבי ישנו – שהרי כך נאמר בזהר ובמדרש הנ"ל, והיות שאין במי לתלות זאת, אזי כאשר עולה השאלה: "ווער איז ווער"? הרי התשובה הפשוטה היא: "דער איז דער" [= הוא הוא...!]

– בתחילה הי' הבעש"ט, אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר.

ד. ומכך ישנה גם הוראה לענין הפצת המעיינות חוצה:

ישנם הסוברים אשר מצד ההתנגדות שישנה עדיין על חסידות, אי אפשר לצאת בגלוי ולהפיץ את המעיינות.

אך האמת אינה כך – משום שההתנגדות בדורות הקודמים באה מצד טעות שהי' יכול להיות לה מקום בתורה, שהרי מצד הכתות המסוכנות שהיו בזמן ההוא היתה יכולה לקרות טעות כו' בשוגג, עכ"פ לא ההיפך משוגג –

משא"כ היום הרי כולם יודעים, גם "עמא דבר" ואפי' גויים להבדיל, שכאשר אומרים על מישהו שהוא שייך לחסידות, הכוונה היא שמניח שני זוגות תפילין, הולך עם זקן שלם, לובש ציצית כפול-שמונה וכו' וכו' – והטענה היחידה עליו שהוא בטלן, היינו בטל ממלאכת העולם כו' מאחר שמתפלל יותר באריכות ומניח שני זוגות תפילין, והוקשה כל התורה לתפילין¹⁹, זאת-אומרת, שהוא מהדר בכל המצוות!... ואם-כן, ע"פ תורה – ההתנגדות על ענין זה אינה שייכת כלל, רק שמעשה אבותיהם בידיהם.

והיות שאין לזה שום מקום בתורה כנ"ל – לכן אין זה אלא נסיון בלבד שאין לו שום מציאות²⁰.

במילא, יכולים להפיץ את המעיינות בתוקף – רק יש לילך בדרכי נועם ובדרכי שלום – לעורר את פנימיות הנשמה ע"י פנימיות התורה המקשרת את היהודי עם פנימיות קוב"ה, ומשם להמשיך את גליא דקוב"ה שהוא מקור כל ההשתלשלות, וכאשר נמשכת הפנימיות הרי יורדת השפעה מרובה בכל המצטרך, בבני חיי ומזוני רויחי.

(משיחת ש"פ נשא ה'תש"כ – בלתי מוגה)

(20) ראה סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 264-66.

(19) קידושין לה, א.

המדור מוקדש לעילוי נשמת מרת **חשא** ב"ר **נטע אורי** ע"ה

ובעלה ר' **יוסף ארי לייב** ב"ר **משה באר** ע"ה

ולע"נ ר' **מאיר** ב"ר **צבי ע"ה שנאל**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלמה

ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת **ח'י רחל** בת **שפירנצא שנאל**

ולזכות **כל בני משפחותיהם שיחי** – לברכות **עד בלי די**